

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobkyně: **Česká společnost pro svařování produktů, z. s.**, IČ: 677 99 108
se sídlem Modřanská 496/96A, 147 00 Praha 4
zastoupená Mgr. Petrem Novotným, advokátem
se sídlem V Jámě 699/1, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Český institut pro akreditaci, o. p. s.**, IČ: 256 77 675
se sídlem Hájkova 2747/22, 130 00 Praha 3
zastoupený Mgr. Kamilou Prokopcovou, advokátkou
se sídlem Karlovo náměstí 285/19, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 4. 11. 2024, č. j. 011263/24/ČIA/DS

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala zrušení rozhodnutí ředitele Českého institutu pro akreditaci, o. p. s. (dále jen „ČIA“ nebo „žalovaný“), kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2024, čj. 008302/24/ČIA, jímž podle § 16 odst. 7 písm. a) ve spojení s § 16 odst. 3 větou třetí zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o technických požadavcích na výrobky“), zamítl žádost žalobkyně ze dne 18. 1. 2024 o rozšíření rozsahu akreditace.

Žalobní body

2. Žalobkyně se domnívá, že ČIA při výkonu akreditace používá dokumenty *European federation for welding, joining and cutting* (dále jen „EWF“), které však nejsou dostupné subjektům a žadatelům o akreditaci za rovných a nediskriminačních podmínek. Následně ČIA vydává rozhodnutí, kdy žadatelům o akreditaci či o rozšíření akreditace zamítá jejich žádosti z důvodu, že vyžaduje používání EWF dokumentů, ke kterým však žadatelé nemají přístup.
3. Podle zákona o technických požadavcích na výrobky a jeho ustanovení § 14 je Ministerstvo průmyslu a obchodu ústředním správním orgánem ve věcech akreditace a podle ustanovení § 15 za účelem provádění akreditace zřídilo obecně prospěšnou společnost ČIA. ČIA podle své zakládací listiny poskytuje obecně prospěšné služby podle české technické normy ČSN EN ISO/IEC 17011:2018 *Posuzování shody – Požadavky na akreditační orgány akreditující orgány posuzování shody* (dále jen „Norma ČSN EN ISO/IEC 17011:2018“).
4. V článku 4.4.10 Normy ČSN EN ISO/IEC 17011:2018 je uvedeno, že procesy a postupy akreditačního orgánu nesmí být diskriminační a musí být uplatňovány nediskriminačním způsobem. Akreditační orgán musí své služby zpřístupnit všem žadatelům.
5. Žalobkyně je zapsaným spolkem, který provádí certifikaci a vydává svářečská oprávnění (certifikáty) svářečům, a to na základě úspěšně vykonané zkoušky, a tito úspěšní složitelé zkoušky následně prokazují těmito certifikáty svou způsobilost při provádění svářečských prací. ČIA provádí akreditaci organizací, jako je žalobkyně, které se po splnění podmínek stávají akreditovaným certifikačním orgánem.
6. ČIA před rokem 2013 zavedla do systému akreditace dokumenty pro posuzování shody EWF, což v praxi znamená, že aby určitá organizace byla podle těchto dokumentů ze strany ČIA akreditována, musí splňovat požadavky uvedené v dokumentech EWF. Nicméně EWF poskytuje dokumenty pro posuzování shody při akreditaci pouze svým členům. Členem EWF může být přitom pouze jeden subjekt z každého evropského státu. Za Českou republiku je již členem Česká svářečská společnost ANB (dále jen „ANB“) a pouze tomuto subjektu jsou dokumenty EWF zpřístupněny.
7. Požadavek dle ustanovení článku 4.4.10. Normy ČSN EN ISO/IEC 17011:2018 tedy není dle žalobkyně dodržován, protože žalobkyně nemá přístup k akreditaci a je v hospodářské soutěži zásadně omezena na svých právech a oprávněných zájmech.
8. Žalobkyně se obrátila na Úřad Evropské komise se žádostí o stanovisko k této věci a ze strany Evropské komise se jí dostalo odpovědi, že je možné při akreditačním procesu užívat jen dokumenty, které jsou dostupné k používání pro všechny žadatele a zájemce.
9. Na základě tohoto stanoviska Evropské komise se žalobkyně obrátila na ČIA se žádostí, aby byla v této věci provedena změna a změněn přístup ČIA v intencích stanoviska Evropské

komise. Dopisem ze strany ČIA ze dne 16. 4. 2014 bylo žalobkyni oznámeno, že byla učiněna opatření, kdy dokumenty EWF byly v rámci systému akreditace pro posuzování shody odstraněny.

10. Tento stav, který byl v souladu se stanoviskem Evropské komise, trval však jen po určitou omezenou dobu, a v současné době jsou dle napadeného rozhodnutí opět dokumenty EWF do systému akreditace zavedeny, ačkoliv se na stavu nic nezměnilo a nejsou pro žadatele veřejně dostupné k používání.
11. Ze strany ČIA bylo žalobkyni sděleno, že pokud chce získat přístup k dokumentům EWF 647 a EWF 581, musí získat právo k užívání předmětných schémat od jejich vlastníka, tedy od EWF. Dle podmínek EWF však může tato schémata získat jen jejich člen, přičemž je zde další podmínka, a to podmínka pouze jednoho subjektu z každého evropského státu. Tímto členem je pro Českou republiku ANB.
12. ANB žalobkyni sdělila dopisem, že pokud chce získat přístup k výše uvedeným dokumentům EWF, musí se stát členem ANB, tedy jiného akreditovaného certifikačního orgánu, čímž by již nadále nemohla vykonávat funkci akreditovaného subjektu.
13. Žalobkyni je tedy zamezen přístup k akreditaci, když v České republice má přístup k dokumentům EWF pouze ANB, a přitom jsou tyto dokumenty používány v rámci akreditace ze strany ČIA a měly by být tedy přístupné k používání veřejně, anebo by neměly být v rámci akreditace používány.
14. Žalobkyně se proto obrátila na soud žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, aby ten určil, že je napadené rozhodnutí nezákonné, a to z důvodu, že je povinností žalovaného postupovat podle předpisů, kterými se řídí systém akreditace.

Vyjádření žalovaného k obsahu podané žaloby

15. Žalobkyně má zájem vykonávat svou podnikatelskou činnost podle dokumentů (certifikačních schémat) EWF, aniž by splnila podmínky pro jejich získání stanovené jejich vlastníkem, proto usiluje o zpřístupnění dokumentů EWF ze strany orgánů veřejné moci skrze zavádějící interpretaci článku 4.4.10 Normy ČSN EN ISO/IEC 17011:2018, který zakotvuje zákaz diskriminace klientů akreditačního orgánu.
16. Prezentovaný právní názor žalobkyně uplatnila již vůči Ministerstvu průmyslu a obchodu, když se v řízení před Městským soudem v Praze neúspěšně domáhala určení, aby soud uložil Ministerstvu průmyslu a obchodu povinnost zdržet se používání certifikačních schémat EWF při výkonu akreditace. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) podanou kasační stížnost žalobkyně rozsudkem ze dne 25. 4. 2024, čj. 9 As 44/2024 – 35, zamítl a v bodě 21 odůvodnění konstatoval, že *„Ani případnou správní žalobou proti rozhodnutí o neudělení akreditace by se stěžovatel nedomohl toho, co požaduje. Správní soud by totiž v řízení o žalobě proti rozhodnutí dokumenty stěžovateli zpřístupnil (zpřístupnit tyto dokumenty může jen EWF), a zároveň by nemohl žalovanému nařídít, aby stěžovateli udělil danou akreditaci bez zpřístupnění těchto dokumentů. V rámci rozhodování o žalobě proti rozhodnutí (tedy individuálnímu správnímu aktu) by též nemohl žalovaného zavázat k tomu, aby schémata EWF při akreditaci vůbec nepoužíval. Závěr městského soudu, že se stěžovatel měl před podáním zásahové žaloby domáhat svých práv prostřednictvím řízení o udělení akreditace, tedy není správný.“*

17. Žalovanému není znám žádný zákonný požadavek, který by ukládal subjektům posuzování shody provádět certifikaci osob podle certifikačních schémat EWF. Rovněž není pravdou, že by žalovaný požadoval, aby certifikační orgány prováděly personální certifikaci podle certifikačních schémat EWF, respektive podle jakéhokoli konkrétního certifikačního schématu. Je na svobodné volbě zájemce o akreditaci, jakou službu poskytuje a pro jakou službu o akreditaci požádá.
18. Žalobkyně má udělenou akreditaci na činnost certifikace kategorie osob „*Svářeč*“ podle certifikačního schématu „*ČSN EN ISO 9606-1, Směrnice ČSSP č. 104, kapitola 6*“ se specifikací požadavků „*ČSN EN ISO 9606-1:2018 kromě článku 9.3 c), ČSN EN 12732:2022, Příloha A, čl. A.2*“ a stupněm volnosti „*A*“. Žalobkyně tedy v současnosti je akreditovaným subjektem posuzování shody oprávněným poskytovat službu akreditované personální certifikace pro kategorii osob *Svářeč*.
19. Tvzení, že žalovaný při výkonu akreditace „*používá dokumenty EWF*“, může být zavádějící, neboť žalovaný sám nemá dokumenty EWF k dispozici. Při posuzování plnění akreditačních požadavků akreditační orgány ověřují, zda jsou činnosti žadatele o akreditaci prováděny v souladu s žadatelem označenými dokumenty zahrnutými v jeho systému managementu, zda jsou v souladu s požadavky příslušných norem dokumenty žadatele o akreditaci náležitě řízeny, spravovány a udržovány, či zda jsou zájemcům o služby poskytovány informace a údaje v souladu s obsahem v žádosti označených procedurálních dokumentů a s požadavky příslušné harmonizované technické normy.
20. Akreditační orgán není nadán pravomocí akreditační požadavky vytvářet, ani není oprávněn jiným způsobem stanovovat pravidla pro výkon certifikační činnosti. Pravidla provádění akreditace jsou stanovena platnou legislativou, harmonizovanými technickými normami a závaznými dokumenty mezinárodních organizací zabývajících se akreditací, jichž je žalovaný členem.
21. Žalovaný nikterak nebrání žalobkyni v přístupu k akreditaci, ani ji jakkoli neznevýhodňuje. Žalobkyně má právo podat žádost ve věci akreditace podle vlastního uvážení, stejně tak jako jakýkoli jiný subjekt posuzování shody. V žádosti má žalobkyně plné právo svobodně specifikovat činnost posuzování shody, pro kterou si přeje akreditaci udělit, přičemž se pochopitelně nemusí jednat o certifikační činnost podle certifikačních schémat EWF. Předmětem řízení o podané žádosti bude posouzení, zda žadatel pro jím specifikované činnosti posuzování shody splňuje akreditační požadavky předepsané příslušnou harmonizovanou normou, či nikoli.
22. Žalobkyně a jí prováděná akreditace subjektů posuzování shody je v naprostém souladu s požadavky článku 4.4.10 Normy ČSN EN ISO/IEC 17011:2018. V předmětné věci nebylo žádosti o akreditaci vyhověno, neboť nesplňuje akreditační požadavky pro činnosti jí uvedenou v žádosti o rozšíření rozsahu akreditace, konkrétně požadavky článků 8.1 a 9.1.1 české technické normy ČSN EN ISO/IEC 17024:2013 *Posuzování shody - Všeobecné požadavky na orgány pro certifikaci osob* (dále jen „*Norma ČSN EN ISO/IEC 17024:2013*“).
23. Vlastník schémat stanovil požadavky, které musí zájemce o využívání certifikačních schémat splnit, aby mu bylo umožněno příslušná schémata používat. Žalovaný jako akreditační orgán nemá vliv na požadavky vlastníků schémat a je mu výslovně zakázáno podílet se na výkonu činností posuzování shody, které jsou předmětem akreditace, včetně přípravy nebo tvorby postupů, účasti na činnostech nebo řízení subjektu posuzování shody, či poskytování

rad nebo výcviku k vytvoření a zavedení systému managementu, provozních procesů nebo kompetencí subjektu posuzování shody.

24. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně nesplňuje akreditační požadavky stanovené Normou ČSN EN ISO/IEC 17024:2013 ve vztahu k činnostem personální certifikace pro kategorii osob „Svářeč“ dle certifikačního schématu „EWF 647“ a pro činnost personální certifikace pro kategorii osob „Evropský svářeč termoplastů“ dle certifikačního schématu „EWF 581“, a ani sama žalobkyně tuto skutečnost nerozporovala. Obě rozhodnutí proto žalovaný považuje za věcně správná a zákonná. S poukazem k výše uvedenému žalovaný navrhuje, aby bylo rozhodnuto o zamítnutí žaloby jako nedůvodné a žalobkyně byla zavázána k náhradě nákladů řízení.

Replika žalobkyně

25. Žalobkyně bezprostředně před soudem nařízeným jednáním doručila repliku, v níž setrvala na svém procesním stanovisku i právním názoru. Poukázala na to, že žalovaný pravděpodobně nepochopil podstatu problému: žalobkyně se rozhodla nepřistoupit na podmínky EWF, protože neumožňují přístup k dokumentům EWF, což bylo žalovanému v rámci správního řízení opakovaně vysvětleno. Dokumenty EWF jsou používány pro účely akreditace podle zákona č. 22/1997 Sb., a měla by být v případě jejich používání žalovaným zajištěna jejich dostupnost všem zájemcům o posuzování shody, jak se o tom píše v dopise úřadu Evropské komise zmíněném v žalobě. Nadto žalobkyně poukázala na to, že podle zveřejněného seznamu certifikačních schémat žalované, je název/kategorie „Svářeč“ prováděná podle certifikačního schématu EWF 646, a název/kategorie „Evropský svářeč termoplastů“ prováděná podle certifikačního schématu EWF 581, aniž však u těchto názvů/kategorií je uvedena norma EN, jak žalovaný tvrdí. Služba – přístup k akreditaci pro uvedený název/kategorií osob založených na certifikačním schématu EWF není zpřístupněn pro všechny zájemce posuzované shody, kteří mají zájem působit jako akreditovaný certifikační orgán, a žalovaná postupuje proti vlastním předpisům, když neověřila, že používané dokumenty EWF jsou skutečně certifikačním schématem, které je možné používat (tvrdí-li, že je nemá k dispozici), tj. certifikační schémata založená na dokumentech EWF nepoužívá žádný jiný akreditační orgán.

Rozhodné skutkové okolnosti, dosavadní průběh řízení a obsah spisového materiálu

26. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
27. Žalobkyně dne 18. 1. 2024 zaslala ČIA žádost o rozšíření rozsahu akreditace ze dne 18. 1. 2024, jejímž prostřednictvím požádala o rozšíření rozsahu akreditace udělené pro COP č. 3109 o dvě činnosti posuzování shody, první pro kategorii „Svářeč“ dle certifikačního schématu „EWF 647“, druhou pro kategorii „Evropský svářeč termoplastů“ dle certifikačního schématu „EWF 581“.
28. ČIA zjistila, že žalobkyně akreditační požadavky stanovené Normou ČSN EN ISO/IEC 17024:2013 ve vztahu k požadovaným činnostem nesplňuje, konkrétně že nesplňuje požadavek čl. 8.1 Normy ČSN EN ISO/IEC 17024:2013 ve znění: „Pro každou kategorii certifikace musí existovat certifikační schéma“ (neshoda 7/JJ) a požadavek čl. 9.1.1 Normy ČSN EN ISO/IEC 17024:2013 ve znění: „Při podání žádosti musí certifikační orgán poskytnout přehled procesu certifikace v souladu s certifikačním schématem. Tento přehled musí minimálně obsahovat požadavky na certifikaci a její rozsah, popis procesu posuzování, práva žadatele,

povinnosti certifikované osoby a dané poplatky“ (neshoda 8/ZD), a to ve vztahu k oběma činnostem, o které požaduje rozsah akreditace rozšířit. V návaznosti na učiněná zjištění vystavila ČIA neshody 7/JJ a 8/ZD a stanovila termín odstranění obou neshod do 7. 6. 2024.

29. Žalobkyně na zjištěné neplnění akreditačních požadavků reagovala dopisem ze dne 12. 6. 2024, v němž sdělila, že nemá přístup k certifikačním schémátům EWF 647 a EWF 581, podle kterých mají být předmětné certifikační činnosti prováděny. Dále sdělila, že nemá možnost přijmout opatření k odstranění neshody a zajistit dostupnost certifikačních schémat EWF 647 a EWF 581.
30. ČIA před vydáním napadeného rozhodnutí poskytla žalobkyni možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Seznámení se spisem proběhlo dne 24. 7. 2024, přičemž žalobkyně poskytla ČIA vyjádření v podobě e-mailu datovaného téhož dne, jehož prostřednictvím nerozporovala zjištění o neplnění akreditačních požadavků.
31. Jelikož akreditační orgán posouzením plnění akreditačních požadavků dospěl ke skutkovému závěru, že žalobkyně ve vztahu k činnostem, o něž požaduje rozsah akreditace rozšířit, akreditační požadavky nesplňuje, a to v rozsahu článků 8.1 a 9.1.1 Normy ČSN EN ISO/IEC 17024:2013, přičemž ani žalobkyně sama v jím poskytnutých vyjádřeních zjištění o neplnění akreditačních požadavků nerozporovala, rozhodla ČIA o zamítnutí žádosti o rozšíření rozsahu akreditace. Rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 20. 8. 2024.
32. Dne 3. 9. 2024 bylo žalovanému doručeno odvolání žalobkyně datované téhož dne, a to z důvodu nesprávného posouzení právní otázky a právního stavu týkajícího se přístupu subjektu coby žadatele o akreditaci k dokumentům EWF pro posuzování shody a nezajištění nápravy v diskriminačním přístupu vůči žalobkyni. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí o zamítnutí její žádosti.

Posouzení věci soudem

33. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
34. Ve věci samé se konalo ústní jednání, při němž zástupce žalobkyně odkázal na podanou žalobu, stručně shrnul dosavadní průběh řízení i předcházející soudní řízení ve věci zásahové žaloby, kterou se domáhal povinnosti zdržet se aplikace dokumentů EWF. Přitom je to žalovaný, kdo určuje pravidla a používá dokumenty EWF, aniž by k nim měly všechny subjekty rovný přístup. Navrhl, aby rozhodnutí žalovaného v obou stupních soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
35. Zástupkyně žalovaného u jednání soudu odkázala na písemné vyjádření a navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
36. Soud při jednání provedl žalobkyní navržený důkaz dopisem EWF ze dne 23. 7. 2013, podle něhož EWF poskytuje dokumenty pro posuzování shody při akreditace pouze svým členům, každý členský stát může být v EWF zastoupen pouze jedním subjektem, kterým pro Českou republiku je Česká svářečská společnost ANB, které jsou dokumenty zpřístupněny. Dále soud provedl důkaz dopisem úřadu Evropské komise ze dne 16. 12. 2013, podle něž je při

akreditačním procesu možné užívat jen dokumenty, které jsou dostupné k používání pro všechny žadatele a zájemce. V dopise ze dne 16. 4. 2014 byla žalobkyně žalovaným seznámena s tím, že byla učiněna opatření, kdy dokumenty EWF byly v rámci systému akreditace pro posuzování shody odstraněny. Dopisem ze dne 3. 5. 2023 byla žalobkyně vyrozuměna společností ANB o tom, že pokud chce získat přístup k uvedeným dokumentům EWF, musí se stát členem ANB, tedy jiného akreditovaného certifikačního orgánu, a nemohla by již nadále vykonávat funkci akreditovaného subjektu. Všechny provedené důkazy se týkají skutečností, které nejsou mezi účastníky spornými.

37. Věc soud posoudil takto:

38. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná. Protože žalobkyně původně žalobu směřovala proti Ministerstvu průmyslu a obchodu, soud vyrozuměl dne 19. 2. 2025 žalobkyni, Ministerstvu průmyslu a obchodu i žalovaného o tom, že podle ustanovení § 69 s. ř. s. ve spojení s § 16 odstavec 8 zákona č. 22/1997 Sb. bude nadále jako se žalovaným jednat s Českým institutem pro akreditaci, neboť ten vydal žalobou napadené rozhodnutí.
39. Žaloba není důvodná.
40. Z obsahu žaloby vyplývá, že žalobkyně spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že ona - na rozdíl od společnosti ANB, která je členem EWF a je také podle dokumentů EWF ze strany ČIA akreditována a může dle těchto dokumentů vydávat certifikáty svářečů - tak činit nemůže, což žalobkyně shledává diskriminačním, a proto v žalobě požaduje, aby byly dokumenty přístupné k používání veřejně, anebo nebyly v rámci akreditace používány vůbec.

Posouzení jednotlivých žalobních bodů

41. Městský soud na úvod shrnuje podstatné okolnosti případu. Žalobkyně je zapsaným spolkem, který pro své členy zajišťuje pomoc při prosazování společných zájmů v oblasti svařování. Zároveň provádí certifikaci a vydává svářečské certifikáty svářečům, kteří úspěšně vykonají zkoušky. Tito svářeči poté svou způsobilost prokazují certifikáty vydanými žalobkyní. Na činnost žalobkyně dohlíží Český institut pro akreditaci, který dle zákona o technických požadavcích na výrobky zřizuje Ministerstvo průmyslu a obchodu. ČIA do svého systému akreditace zavedl schémata pro posuzování shody EWF. Žalobkyně chce být podle těchto dokumentů akreditována, přičemž je přesvědčena, že jí v tom brání skutečnost, že tyto dokumenty EWF poskytuje pouze svým členům, mezi které žalobkyně nepatří.
42. Žalobkyně se domnívá, že dokumenty EWF nejsou dostupné subjektům a žadatelům o akreditaci za rovných a nediskriminačních podmínek. Odkazuje se na článek 4.4.10 Normy ČSN EN ISO/IEC 17011:2018, v němž je uvedeno, že procesy a postupy akreditačního orgánu nesmí být diskriminační a musí být uplatňovány nediskriminačním způsobem. Akreditační orgán musí své služby zpřístupnit všem žadatelům.
43. Článek 4.4.10 Normy ČSN EN ISO/IEC 17011:2018 zní: „*Politiky, procesy a postupy akreditačního orgánu nesmí být diskriminační a musí být uplatňovány nediskriminačním způsobem. Akreditační orgán musí své služby zpřístupnit všem žadatelům, jejichž žádosti o akreditaci spadají do rozsahu jeho akreditačních činností, vymezených jeho politikami a pravidly. Přístup nesmí být podmíněn velikostí žádajícího orgánu posuzování shody akreditovaných orgánů posuzování shody.*“

44. Městský soud neshledal, že by žalovaný porušil dané ustanovení, jelikož přístup k akreditaci je umožněn za totožných podmínek všem subjektům posuzování shody, a pravidla provádění akreditace jsou stejná pro všechna certifikační schémata. Žalovaný nepodmiňuje přístup k akreditaci velikostí žádajícího subjektu, členstvím subjektu v jakémkoli sdružení nebo skupině, ani počtem již akreditovaných subjektů v dané oblasti.
45. Žalovaný jakožto akreditační orgán je povinen prověřovat plnění akreditačních požadavků u akreditovaných subjektů posuzování shody. Jedná se o proces ověřování, že žadatel o akreditaci splňuje požadavky nezbytné pro její udělení a zachování nejen pouze v okamžiku udělení akreditace, nýbrž po celou dobu platnosti udělené akreditace. Akreditační orgán není nadán pravomocí akreditační požadavky vytvářet, ani není oprávněn jiným způsobem stanovovat pravidla pro výkon certifikační činnosti. Pravidla provádění akreditace v případě certifikačních schémat EWF stanoví jejich vlastník, tedy organizace „European Federation for Welding, Joining and Cutting“.
46. Rozhodování o žádosti o rozšíření rozsahu akreditace upravuje ustanovení § 16 odst. 7 písm. a) zákona o technických požadavcích na výrobky, podle kterého *„[a]kreditační orgán rozhodne na žádost subjektu posuzování shody o rozšíření rozsahu akreditace“*, přičemž dle § 16 odst. 7 věty druhé zákona o technických požadavcích na výrobky se v řízeních o žádosti podle písmen a) až d) a g) se postupuje podle odstavců 1 až 5 obdobně; nová osvědčení nahrazují dříve vydaná osvědčení. Podle § 16 odst. 1 věty první zákona o technických požadavcích na výrobky se *„[o] udělení akreditace rozhoduje na žádost subjektu posuzování shody akreditační orgán.“* Podle § 16 odst. 3 věty první zákona o technických požadavcích na výrobky *„[a]kreditační orgán udělí akreditaci subjektu posuzování shody, který prokáže, že splňuje požadavky pro provádění konkrétní činnosti posuzování shody, které stanoví harmonizované normy, případně jiné dokumenty platné pro oblast posuzování shody (dále jen "akreditační požadavky").“* Podle § 16 odst. 3 věty třetí zákona o technických požadavcích na výrobky *„[p]okud subjekt posuzování shody akreditační požadavky nesplňuje, akreditační orgán rozhodnutím žádost o udělení akreditace zamítne.“*
47. Jelikož žalovaný při posouzení plnění akreditačních požadavků dospěl k závěru, že žalobkyně ve vztahu k činností, o něž požaduje rozsah akreditace COP č. 3109 rozšířit, akreditační požadavky nesplňuje, a to v rozsahu článků 8.1 a 9.1.1 Normy ČSN EN ISO/IEC 17024:2013, přičemž ani žalobkyně sama v jí poskytnutých vyjádřeních toto zjištění o neplnění akreditačních požadavků nerozporovala, rozhodl žalovaný důvodně o zamítnutí žádosti o rozšíření rozsahu akreditace.
48. Soud nesdílí názor žalobkyně, že jí byl přístup k akreditaci znemožněn. Žádost žalobkyně byla zamítnuta z důvodu, že nesplňuje akreditační požadavky pro činnosti jí uvedené v žádosti o rozšíření rozsahu akreditace.
49. Žalobkyně se dále domnívá, že jí je zamezen přístup k akreditaci a dokumenty EWF by měly být přístupné k používání veřejně, nebo by neměly být v rámci akreditace používány.
50. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2024, čj. 9 As 44/2024 – 35 (dostupném též online na www.nssoud.cz), v bodě 21: *„Ani případnou správní žalobou proti rozhodnutí o neudělení akreditace by se stěžovatel nedomohl toho, co požaduje. Správní soud by totiž v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného nemohl žalovanému ani Českému institutu pro akreditaci přikázat, aby dané dokumenty stěžovateli zpřístupnil (zpřístupnit tyto dokumenty může jen EWF), a zároveň by nemohl žalovanému nařídit, aby stěžovateli udělil danou akreditaci“*

bez zpřístupnění těchto dokumentů. V rámci rozhodování o žalobě proti rozhodnutí (tedy individuálnímu správnímu aktu) by též nemohl žalovaného zavázat k tomu, aby schémata EWF při akreditaci vůbec nepoužíval. Závěr městského soudu, že se stěžovatel měl před podáním zásahové žaloby domáhat svých práv prostřednictvím řízení o udělení akreditace, tedy není správný. NSS nicméně dospěl k závěru, že usnesení o odmítnutí stěžovatelovy žaloby i za této situace ob stojí.“

51. Na základě výše uvedeného tak městský soud uzavírá, že není v jeho pravomoci žalovanému přikázat, aby dokumenty EWF žalobkyni zpřístupnil, nebo jej zavázat k tomu, aby schémata EWF při akreditaci vůbec nepoužíval. Soud uzavírá, že v napadeném rozhodnutí neshledal namítané vady, neboť z rozhodnutí je seznatelné, z jakých skutkových okolností žalovaný vycházel a které ustanovení aplikoval na daný případ. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou rovněž přezkoumatelným způsobem vypořádány námitky žalobkyně. Pro zrušení napadeného rozhodnutí tedy nebyl dán důvod. Žalobkyně neosvědčila ani neprokázala, že důvodem zamítnutí její žádosti o rozšíření akreditace byla žalovaným užitá schémata EWF, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že důvodem zamítnutí žádosti bylo nesplnění akreditačních předpokladů podle článků 8.1 a 9.1.1. harmonizované technické normy ČSN EN ISO/IEC 17011:2018. Proti závěru o nesplnění akreditačních předpokladů žalobkyně žádnou argumentaci nevznesla.

Závěr a náklady řízení

52. Na základě všech výše uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak soud neshledal splněnou podmínku mimořádných důvodů pro výjimečné přiznání práva na náhradu nákladů řízení žalovanému, neboť je-li žalovaný správním orgánem oprávněným rozhodovat o právech a povinnostech žalobkyně, měl by být v řízení před soudem schopen obhájit své rozhodnutí. Odměna právního zastoupení žalovaného zmocněnou advokátkou se tak soudu z tohoto pohledu nejvíce účelně vynaloženými náklady řízení, k jejichž náhradě by bylo spravedlivé zavázat neúspěšnou žalobkyni.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. května 2025

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu